

Værdier, hvis Tab i høj Grad maatte beklages. Naar Folk kom fra Udlandet for at besøge vor By og søgte hen til disse Samlinger, vilde de ved at se dem anbragte paa Steder, hvor de ikke vare sikre, sige: Det var jer Fejl. Det, der var brændt og gaaet bort, lod sig aldrig mere erstatte. Men derfor mener jeg ogsaa, at jeg ved denne som ved tidligere Lejligheder har Lov til at tale om Sagen og haabe, at man inden alt for længe vil tage fat paa at skaffe vore nationale Samlinger en brandsikker Bygning.

Jeg skal slutte med at sige, som jeg før nævned, at naar man ikke har særlige Valgkredsspørgsmaal, ingen egentlige lokale Spørgsmaal, tvinges man uvilkaarligt til at tale om det, der har større Rækkevidde, og jeg har peget paa nogle af de Spørgsmaal, som for mig betyde saa overordentligt meget, og navnlig ligger det her nærmest for mig som Deltager gennem mange Aar i Idrætslivet at appellere til det høje Ting og til Indenrigsministeren og haabe paa en lille Smule mere Imødekommen. Jeg maa maaske anføre, at da der findes i Danmark henved 30,000 organiserede Idrætsmænd indenfor Dansk Idrætsforbund, vilde det virke noget nedstemmende, om man overfor de Ofre, de have ydet gennem Aarene, nu skulde se Staten berøve dem den lille Hjælp, den hidtil har ydet dem, eller i hvert Fald indskrænke den til 2,500 Kr. Jeg vil bede de Herrer betænke, at i de Lande, som ligge os nær, f. Eks. Sverige, har man ganske anderledes forstaaet, hvad man skylder Idrættens. Der ofres baade af Stat og Kommune overordentlig store Beløb, selvfølgelig ud fra den Forudsætning, at man her støtter en Sag, der vil bidrage sit til at gøre Sverige større og stærkere kulturelt og sætte det bedre i Stand til at magte de Opgaver, der paahvile det. Og da jeg ønsker at gøre mit Fædreland saa stærkt og modstandsdygtigt som vel muligt og skaffe det en fysisk kraftig og oplyst Slægt, tillader jeg mig at lægge et godt Ord ind for mine Venner i Idrættens, fordi jeg synes, at den Sag bør være Folketingets, ja, hele Nationens Sag.

Formanden: Jeg skal atter her udsætte Mødet. Det fortsættes i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 3⁵⁵.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Christian Rasmussen: Jeg skal begynde med at udtale en Tak til den højtærede Minister for offentlige Arbejder fra Fiskerne og Bjærgerne i Aalsgaard Fiskerleje for den paa § 15 B. optagne Bevilling paa 1,000 Kr. til Anlæg af en Baadebro i dette Fiskerleje, en Bevilling, som jeg vil haabe maa blive vedtagen her i Tinget, og som ogsaa sikkert vil bidrage til at lette Fiskernes Arbejde paa dette Sted i høj Grad.

Dernæst skal jeg overfor den højtærede Justitsminister udtale min Glæde over den Bevilling, der er optagen paa Finanslovsforslaget til Opførelse af en Forstanderbolig paa Opdragelsesanstalten „Godhavn”. Naar denne Bolig er bleven opført, ere de nødvendige Byggearbejder dør udførte, og Bestyrelsen for Anstalten vil kunne tage fat paa andre nødvendige Reforme. Ogsaa her haaber jeg, det høje Ting vil stille sig villigt og vedtage den søgte Bevilling.

Endvidere var der en Udtalelse af den højtærede Justitsminister i Gaar, som glædede mig ganske overordentligt, det var med Hensyn til det saakaldte Kystpoliti, som er stationeret oppe i Helsingør. Forholdet er her, at der i mangfoldige Aar har været stationeret 4 Statspolitibetjente deroppe, som have haft den Opgave at afpatrullere Kyststrækningerne og endvidere danne Grænsevagt ogsaa inde i Helsingør mod Øst, altsaa være noget i Lighed med det Grænsegendarmeri, som vi kende ovre fra Sydgrænsen. Jeg har set af Sparekommissionens Betænkning, at man har ønsket at ophæve dette Kystpoliti. Jeg har ikke ret kunnet forstaa, at man har kunnet tænke derpaa, idet, som den højtærede Minister meget rigtigt bemærkede, det maa være Staten, der har at sørge for Grænsevagten, saa at man ikke kan paalægge en Kommune Byrder i saa Henseende. Men jeg kan ogsaa forsikre her, at hvis man ophæver dette Kystpoliti, vil Helsingør i hvert Fald ikke indlade sig paa at oprette noget i Stedet derfor, saa at man maa se, hvorledes Kystbevogtningen paa anden Maade kan foregaa. Jeg vil altsaa haabe, at det høje Ting vil se anderledes paa Sagen end Sparekommissionen, for saa vidt man da ønsker en Grænsevagt mod Øst, hvad jeg anser for ganske nødvendigt.

Jeg kunde saa have Lyst til at spørge den højtærede Minister i samme Forbindelse